

Troița de pe deal

Bragagiu

La răspântia crescută
Cu-nălțimea buruienii
Stă o troiță bătută
Doar cu mușchii și lichenii.

E uitată de o lume,
Căile-s chiar părăsite
Numai colb și, poate, brume
O mai poleiesc smerite.

Jos în vale cântă sate
Cu nunți vesele sau hore,
Iar aici prin nopți oftate
Nu pot a-nvia și ore.

Strălucesc pe-acoperișuri
De biserici cruci făloase,
Aici umbre prin tufișuri
Fojgăiesc necurajoase.

Nu e nimeni ca să vie
Troița să îngrijească
De-și socoate bogăție
Arcuirea doar cerească.

Stelele numai adună,
Soarele încă o ține,
Secera de semilună
Raze i-a prelins senine.

Iar când noaptea-i prea închisă
În văzduhul greu de proaspăt
De nu-ți vezi și mâna-ntinsă
Dumnezeu îi vine oaspăt.

Aducând povești de vară
Ce își freamătă deplinul
Cu argintul de năgară,
Cimbrișorul și pelinul,

Povestind de vremi de-odată
Oameni când n-au fost grămadă...
Iară Dumnezeu tot cată

Chipu-n troiță să-și vadă...
Victor Bragagiu